

## 1. PEATÜKK

*Ühel märtsi alguse päeval kohtusid mees ja naine Borgis Dags Motelli toas number 207. Kumbki neist ei pannud tähele voodi rütmilist naginat ega seda, et nende oiged kostsid naabertubadesse ja koridori. Kui orgasm neist lõpuks soojade merelainetena üle voogas, klammerdusid nad teineteise külge, justkui paludes, et see hetk kestaks igavesti.*

*Ühesuunalise peegli taga varjatud ruumis töötas digitaalne video-kaamera, mis kõike salvestas. All vastuvõtuleitis istus tüse kiilakas mees ja vahtis arvutiekraanilt toimuvat himura pilguga.*

\* \* \*

Reedel, 20. aprillil kell 14.25 rööviti Borgis Metsa teel auväärset Borgi Hoiupanka.

Toimuva tunnistajaks oli vaid pangateller. Endiste aegade aupaklikkuse hõngu kandvate marmorist põrandate ja tume-dast väärispuidust sisustusega pangaruumid röövlile erilist muljet ei avaldanud. Mees oli räämas välimusega, räsitud näo, tiheda habeme ja sassis juustega. Sõnagi lausumata lükkas ta mahagonist letile paberi ja jäi ootama.

Pangateller haaras paberi, heitis talle sõbraliku pilgu ja naeratas vastutulelikult, nagu ta tegi kõigi klientide puhul. Naeratus tardus hetkega, kui ta vaatas tõsisesse näkku ja silmadesse, mille pupillid olid imetillukesed.

Naine langetas ebakindlalt pilgu ja luges:

*See on rööv! Mul on relv ja ma tulistan, kui sa midagi üritad. Pane kogu sularaha letile! KOHE!*

Teller tõstis pilgu, justkui veendumaks, et olukord on tõepoolest tõsine. Röövli pilku kohates jooksis üle ta selja külmavärin ja ta märkas, et mehe laubalt nirises higi.

Kiire liigutusega asetas mees sõna lausumata letile jalgrattakoti ja jõllitas naist edasi. Oli ilmne, et ta on närvis.

Telleri peast kihutas läbi tuhat mõtet. Teda oli sellisteks olukordadeks ikka ja jälle koolitatud. *Närvilised röövlid võivad olla eluohtlikud! Jää rahulikuks – tee, mida kästakse – ära provotseeri – ära mängi kangelast – ära vajuta häirenupule, kui on vähimgi võimalus, et seda märgatakse – hoopis jälgi – proovi meelde jätta iseloomulikud tundemärgid ...*

Ta järgis koolitusel õpitut, hakkas rahapakke rahulikult letile laduma ja lükkas need röövli poole. Mees haaras raha värisevate kätega ja toppis kotti. Seejärel kummardus üle leti, haaras paberi kaasa ja pistis selle taskusse. Jalgrattakott kaenla all, kõndis ta kiiresti üle marmorpõranda ja kadus massiivse pöördukse kaudu välja.

Samal hetkel, kui teller vajutas häirenupule ja alarm käivitus, nägi ta aknast, kuidas mees jalgrattale hüppab ja nurga taha kihutab.

Kõik see oli toimunud vähem kui kahe minutiga.

Politseiülemkomissar Ole Vik tundis end õnneliku ja reipana. Vaikselt ümisesdes astus ta ülekäigurajale, olles teel panka, mida äsja oli röövitud. Rõõm ja ootusärevus oli igati loomulik, sest ta oli minemas nädalapikkusele puhkusele lõunasse koos kõige imelisema reisikaaslase ehk Hildegaga, kes oli koera-treener, kennelipidaja ja väiketalunik. Ole oli viiekümnendate eluaastate kesksaigas, Hilde aga umbes neljakümnene, ning Ole oli uhke, et oli võitnud sellise fantastilise sportliku naise südame, kuigi oli mõnda aega vanusevahe pärast kerget süüme-piina tundnud. Süümeapiinad küll kummitasid Olet mingil moel alati, need olid nagu osa selle suurt kasvu mehe loomusest ja ta ise oli sellega väga hästi kursis. Kuna see oli üks valdkond, mida ta soovis endas parandada, oli Ole pärast mõningast järelemõtlemist jõudnud järeldusele, et 15-aastane vanusevahe on ilmselt just paras.

Hilde ja Ole olid teineteist tundnud nüüdseks neli kuud. Säde oli nende vahel olemas olnud algusest peale, kuid neil

polnud eriti palju aega teineteisele pühenduda, kuna Ole töötas praktiliselt ööpäev läbi. Ka selle pärast oli ta süüme-piinu tundnud ja mõistnud, et peab midagi ette võtma, kui ei taha, et suhe liiva jookseb. Nüüd ootasid nad mõlemad põnevusega, et saaksid oma tärkavat romantikat nautida Parga idüllilises rahulikus keskkonnas, võimalikult kaugel politseiüleva kõikehõlmavatest kohustustest.

Panga juures olid nad peatunud pigem hetke ajel, kuna see jäi niikuinii tee peale ja nad ei mõelnud eriti sellele, et eurosid oleks saanud vahetada ka Gardermoeni lennujaamas. Kuid otsus oli tehtud. Reisiselne ootusärevus muutis Ole ilmselt veidi hajameelseks, sest üle tee rutates, tihe habe ja sassis juuksed tuules lehvimas, meenus talle äkitselt, et oli rahakoti autosse unustanud.

Ta peatus ja vaatas kella: kolm minutit puudus poole kolmest. Lend Gardermoenisse väljus Borgi lennujaamast kümme peale nelja. *Kurat, mul pole selleks aega.* Ta keeras kannapealt ringi – ja astus otse ette röövlile, kes jalgratast täiskiirusel väntas. Jalgratas tabas suurt kasvu politseiülemat külje pealt ja paiskas ta pikali, rattur aga lendas üle juhtraua ja maandus keset teed, jalgratas tema peal.

Mõlemad jäid hetkeks lamama, enne kui end kogusid. Rattur lükkas jalgratta kõrvale ja ajas end püsti esimesena. Rattakott vedeles kõnniteel ja osa sisust oli laiali pudenenud. Mees hakkas raha paaniliselt kokku korjama ja seda kotti tagasi toppima.

„*Kuradi idioot!*“ sisistas ta Olele, kes hakkas jalgele tõusma.

„Vabandust – tõesti, palun vabandust,“ ütles Ole siiralt. „Kas sa said haiget?“ Ta sirutas selga ja hakkas riietelt tolmu pühkima.

„*Muidugi sain, kurat! Tõmba minema siit! Mine ära!*“

Ole silmitses meest, üllatunud tolle äärmuslikust reaktsoo-nist, ja tahtis talle appi minna – kui märkas, et mees korjab maast rahatähti. Nad seisid hetke ja vaatasid teineteisele silma. Ole peast kihutasid läbi mõtted: *ebaloomulikult väikesed pupillid – habe – sassis juuksed – rahatähed ...*

Olukorra tõsidus jõudis talle kohale. Tõenäoliselt seisab ta vastamisi „jalgrattaröövliga“, mehega, keda kogu politseipiirkond taga ajas, kuid kelle isikut polnud suudetud kindlaks teha, kuigi ta oli turvakaamera videole jäänud. See oli sama mees, kes neliteist päeva tagasi oli röövinud Borgi Hoiupanga Elvebakkeni filiaali ja jalgrattaga jäljetult kadunud. Nüüd oli ta siis uuesti tegutsema asunud, seekord siin, Metsa tee filiaalis.

Röövel pidi olema Ole mõtteid lugenud. Kohmakate liigutustega tõmbas ta taskust püstoli ja sihtis Olet. Mehe käed värisesid kontrollimatult.

„Kas sa ei kuule või?“

„Ikka kuulen, ikka kuulen.“ Ole tõstis käed, näitamaks, et ei taha probleeme. *Mida ma nüüd teen?* lipsas tema mõtetest läbi. *Ma pean Hilde juurde jõudma.* Ta heitis kiireid pilke enda ümber. *Ei, kurat, see ei tööta! Tüüp seisab tee peal ees ja on ilmselgelt pilves ning ettearvamatu. Ma ei tohi teda provotseerida.* Ole astus ettevaatlikult paar sammu tagasi, jooksis üle tee ja peitis end bussiootepaviljoni taha.

Piilus ettevaatlikult välja. Korraga oli tänav inimtühi, kuid röövel seisis endiselt keset teed. Ta oli kummardunud oma jalgratta kohale, mis paistis katki olevat, ja lasi kuuldavale pika rea vandesõnu. Sel hetkel kuulis Ole eemalt pangast valje hääli. Nurga tagant jooksis välja mees, vehkis kätega ja hüüdis:

„Peatage röövel! Peatage röövel!“

*Jumal küll, kui rumal saab keegi olla?* Ole hüppas meeletehes peidupaigast välja.

„Tagasi!“ röökis ta. „Tal on relv!“

Kuid hoiatus tuli liiga hilja.

Röövel ajas end sirgu ja vaatas meest, hetkeks tardunud, justkui püüdes otsustada, kas too on päris või pelgalt hallutsinatsioon. Siis tõstis ta püstoli ja sihtis.

„Kao siit!“ kriiskas ta kiledal häälel.

Röövli käed värisesid nii tugevasti, et ta pidi relva hoidma kahe käega.

Siis kostis lask.

Mees panga juures heitis käed laiali ja vajus kokku, nagu oleks tema elulõng ühe hetkega läbi lõigatud. Korraks nägi Ole, kuidas röövel püstoli tema poole pööras, ja viskus kiirelt bussiootepaviljoni varju.

*See tüüp on täiesti arust ära. Pole võimalik, et ta veel kord pihta saab.*

Samal hetkel kõmatas püstol uuesti ja Olel oli olnud õigus. Kuul tabas paviljoni meetri kaugusel temast, põrkus tagasi ja vilises – seejärel saabus täielik vaikus.

Ole piilus ettevaatlikult välja. Röövel oli hakanud jälle jalgratast näppima, kuid loobus peagi, viskas ratta kõrvale ja jäi hetkeks ümbrust silmitsema. Siis tundus, et ta oli otsustanud. Kott ühes ja püstol teises käes, hakkas ta mööda kõnniteed sõrkima – otse Hilde Toyota HiAce'i suunas.

Ole süda pidi äärepealt seisma jääma. Ta kargas püsti ja vaarus teele, jõudes just parajasti näha, kuidas röövel rebib lahti Toyota ukse ja viskub istmele Hilde kõrval. Ole pulss tagus kõrvus. Ta ei suuda röövlit peatada. Mees on relvastatud ja tõenäoliselt tarvitanud midagi, mis muudab ta ohtlikuks ja ettearvamatuks, ilmselt amfetamiini.

Möödus mõni sekund, siis kuulis Ole, kuidas Toyota mootor käivitub, ja hetk hiljem keeras sõiduk nõkshaaval parkimisplatsilt välja.

Kui nad temast möödusid, nägi Ole vilksamisi Hilde nägu, mis oli hirmust moonutatud, röövli püstol nii tugevasti tema meelekohale surutud, et naise pea oli küljele väändunud.

Ole Vik oli kogenud politseinik, kes suutis toime tulla peaaegu kõigega, kuid see oli isiklik. Hilde oli naine, kes oli ta tardumusest äratanud ja pannud teda end taas elusana tundma. Nüüd sööbis surmani hirmunud pilk naise silmis hetkega Ole mällu.

Ole polnud kunagi tundnud end nii abituna.

## 2. PEATÜKK

Hilde võpatas, kui auto uks äkitselt lahti rebiti. Esmalt arvas ta, et Ole on tagasi tulnud, kuid teda tabas sünge pettumus. Ta oli muusika CD-mängijas valjuks keeranud ega märganud midagi ebatavalist, kuulis vaid mõnda pauku, mida pidas katkise summuti süüks. Tema pilk liikus uudishimulikult röövli meeleheitliku näo juurest relvale mehe peos.

*Püstol? See ei saa olla ometi päris, mõtles ta. See peab olema mänguasi, mingi veider nali. Ta naeratas mehele ebakindlalt.*

Järgmisel hetkel muutus naeratus grimassiks. Röövel viskus kõrvalistmele ja surus püstoli naise oimukohale.

„Pane see kuradi plära kinni!“

Mees tegi tulutu katse CD-mängijat välja lülitada, heites samal ajal meeleheitlikke pilke enda ümber.

„Sõida! Sõida!“ lõugas ta. „Raisk – lülita see plära välja, ma ütlesin!“

*Jumal küll, see tüüp on hulluks läinud. Tuhat mõtet kihutas läbi Hilde pea, kui ta ettevaatlikult ettepoole kummardus ja CD-mängija väljalülitamise nuppu vajutas. Röövel pöördus tema poole, surudes püstoli veelgi tugevamini tema oimukohale.*

„Kas sa oled kurt, vanamutt?“ karjus ta. „Ma ütlesin, et sõida. Sõida, kuradi raisk!“

Hilde kuuletus, tundes, kuidas hirm läbi rinna lõikas. Kui nad teele pöörasid, märkas ta ülekäigurajal jalgratast ja panga ees kõnniteel meest, kes lamas liikumatult. Veidi eemal seisis Ole ja vaatas neile järele, juuksed sassis. Tema näolt paistis meeleheide, kuid Hilde ei saanud millestki aru. *Mis juhtus? Miks see mees seal lamab? Kas ta on surnud? Kas see hull tulistas teda? Olukorra ohtlikkus jõudis talle kohale. Jumal küll, kui asi nii on, siis võib ta ka mind tulistada. Ta on selleks võimeline – ta tundub täiesti arust ära olevat! See oli šokk, talumatu kontrast.*

Hetk tagasi oli kõik olnud täis rõõmu ja ootusärevust – nüüd aga see.

Nutt tõusis kurku.

*Ma pean tegema, mida ta käsib, mõtles ta. Kuulekas olema. Võib-olla siis ta ei tapa mind.* Hilde püüdis autot meeleheitlikult kontrolli all hoida. Ta ei julgenud suud avada, seda ei tee ta mingi hinna eest.

Kui Hilde Toyota oli silmist kadunud, jooksis Ole kuulitabamuse saanud mehe juurde. Too lamas selili, käed laiali, silmad pärani, ja ta nägu oli kivistunud. Tema alt voolas välja peenike verenire, mis oli moodustanud kõnniteele loigu. Ole jõudis järeldusele, et mees pidi olema kohe surma saanud. Tema heaks pole enam võimalik midagi teha.

Aeglaselt liikus mööda hall kaubik. Ole reageeris instinktiivselt ja astus otsustavalt teele. Ta peatus sõiduki ees ja vehkis kätega.

Juht peatus kõhklevalt ja keeras küljeakna alla.

„Õnnetus?“ Ta nookas peaga kõnnitee ja lamava mehe poole. Surnu ümber hakkasid juba kogunema inimesed.

„Ei, rõöv,“ vastas Ole jõulise häälega. „Ma olen politseinik ja mul on vaja sinu sõidukit. See on hädaolukord – ole hea ja palun välju autost.“

„Politseinik?“ Juht silmitses teda kahtlustavalt. „Kas sul, ee, mingit ametitõendit on?“

„Ei ole.“ Ole polnud aega selgitada. Ta mõtles vaid sellele, kuidas Hildele järele jõuda. Naise turvalisus tagada. Kiire liigutusega rebis ta auto ukse lahti, haaras mõlema käega juhust kinni ja praktiliselt tõstis ta sõidukist välja.

„Vabandust,“ ütles ta ja ronis rooli taha. „Ma selgitan hiljem kõike.“

Ta tõmbas ukse kinni, lülitas autol käigu sisse ja torkas pea aknast välja.

„Ütle politseile, kui nad saabuval, et *politseiülemkomissar* Ole Vik asus jälitama,“ hüüdis ta, vajutas gaasi põhja ja lasi siduri lahti.

Siis oli ta läinud.

Pärast mitut hoolimatut möödasõitu üha tihedamaks muutuvas pärestlõunases liikluses jõudis Ole neile mõne minuti pärast järele. Alguses otsustas ta jääda nende taha. Hilde ei märganud teda – naine oli täielikult keskendunud sellele, kuidas autot teel hoida. Röövel aga sai kiiresti aru, et keegi neid jälitab. Ta silmitses halli kaubikut pikalt, siis nõksatas, vandus valjult ja hakkas akent pööraselt alla kerima. Kui ta end aknast välja kallutas ja püstoliga taha sihtis, märkas Hilde tahavaatepeeglist Olet ja sai korraga aru, mis toimuma hakkab. Ta reageeris instinktiivselt, keeras auto kõrvale ja pidurdas paaniliselt.

Samal hetkel vajutas ka Ole järsult pidurit, et kokkupõrget vältida. Kostis lask. Kuul, mis tõenäoliselt oli mõeldud Oleele, tabas halli kaubiku paremat esiratast. Kaubik kaldus rehvide vilinal kõrvale. Riivas üht seisvat autot, veeres kõnniteele ja paiskus vastu seina. Sealt pörkas see tagasi teele, veeres mitu korda üle katuse, kuni lõpuks maandus keset teed katusele.

Hilde tundis, kuidas midagi tema sees murdus. Ta kummardus rooli kohale, asetaskäed pea peale ja karjus. Järgmisel hetkel oli röövel tal kallal, püstol käes.

„Sõida edasi!“ röökis mees talle näkku tatistades. Tema suust välja paiskunud roiskunud hingeõhk ajas Hildel südame pahaks.

„Ma ei suuda! Palun, lase mul minna, ma ei räägi kellelegi, ma luban!“ Ta puhkes ägedalt nuuksudes nutma. Keeras end ringi ja püüdis näha, kuidas on Olega, kuid röövel peatas ta, virutades naisele püstoliga kõva hoobi vastu suud.

„Ma ütlesin, et sõida!“ Mehe suunurkadesse ilmus vahtu. Hilde tundis, kuidas huultest hakkas nirisema soe veri.

Hullumeelne sõit jätkus. Kas ta sõitis paremal või vasakul teepool – kas ta kihutas läbi punase tule alt või rohelise –, naine enam ei teadnud.

*See ei saa olla päris. Armas jumal, aita meid. Palun – aita meid!*

Vaimusilmas kordus pilt kaubikust, mille roolis oli Ole, paiskumas vastu seina, lendamas tagasi teele ja lõpuks purustatult katusele maandumas. Sellisest õnnetusest ei pääse keegi eluga.



### 3. PEATÜKK

Aprilli teine pool oli selle aastaaja kohta ebatavaliselt päikeseline ja soe ning maastikule hakkas juba tekkima õrn rohekas toon.

Borg, maakonna ja politseipiirkonna halduskeskus, oli Norra standardite järgi keskmise suurusega linn, kus elas umbes 20 000 inimest. See asus umbes tunnise autosõidu kaugusel Fjellberghavnist, kus tegutses politseiülemkomissar Ole Vik. Linna ilmestasid korstnad, suits ja müra rauatehasest, mis kõrgus keset kunagist looduseparadiisi nagu määrdunud ja haigutav arm.

Metsa tee, kus rööv oli toime pandud, asus linna äärealal, peaaegu Borgi lennujaama juures. Kriminaaluurimise osakonna üleminspektor Petter Engh jõudis sündmuskohale kell kolmveerand kolm, kaasas uurijast kolleeg Thor Hellem. Neid tervitas politseiinspektor Yngve Holm, kes tõstis kiirelt käe mütsi juurde ja ütles viisakalt: „Hommikust.“ Holm ja tema meeskond olid sündmuskoha juba punavalge politseilindiga ära piiranud. Koerajuht ja kolm patrullpolitseinikku hoidsid uudishimulikke pealtvaatajaid eemal.

„Mis meil siin on?“ küsis üleminspektor Engh napilt.

Need, kes Enghi tundsid, teadsid, et ta on tegelikult mees, kelle silmis on alati teatud annus huumorit. Aga mitte tööajal. Tööpostil kehastas ta jäika professionaalsust, mille oli kujundanud hiljuti ametisse määratud autoritaarse politseiprefekti Berge uus personalipoliitika. Oma innukuses siinset politseipiirkonda reformida oli prefekt kehtestanud ranged juhised, kuidas juhtival positsioonil töötajad peaksid end ametlikus olukorras üleval pidama.

Holm naeratas vastutulelikult ja lappas oma märkmikku. „Sama muster mis eelmisel korral. Habeme ja sassis juustega mees röövib panka ja põgeneb jalgrattaga.“

„Mis vedeleb seal,“ lisas Thor Hellem. Ta oli oma ülemusest paar aastat vanem, ümmarguse näo ja hõreneva juukse-pahmakaga väikest kasvu mees, kellel olid ka mõned lisakilod, eriti vöökoha ümber. Nagu üleminspektor Engh, kandis ka tema erariideid – see oli uurijatele võimaldatud privileeg. Kõigil oli kõrvas klapp, mille peenike juhe ulatus taskusse ja ühendas nad raadiosidega.

„Mingil põhjusel ta kukkus,“ ütles Holm. „Tõenäoliselt järgnenud paanikas tulistas ja tappis ta ühe panga kliendi.“ Rääkides lasi ta pilgul veel kord üle märkmiku liikuda, nagu veendumaks, et midagi ei ole kahe silma vahele jäänud. „Praegu on kõik veel ebaselge, kuid tundub, et röövel ajas ära halli Hyundai kaubiku ja põgenes sellega. Oleme raadioside kaudu hoiatuse edastanud.“

„Jah, kuulsime seda teel siia,“ ütles Engh.

„Omanik on seal,“ lisas Holm. „Ta on endast üsna väljas.“

Engh suunas pilgu sinnapoole, kuhu vaatas kolleeg. Kaubiku juht seisis veidi eemal ja žestikuleeris, vesteldes ühe politseinikuga.

Üleminspektor võttis rinnataskust hambaorgi ja pistis selle mõtlikult esihammaste vahele. „Temaga ma räägin pärast. Teisi tunnistajaid?“

Ta vaatas ootavalt kolleegi poole, kes märkmikku sirvis. Engh ei tundnud Holmi eriti hästi, kuid teadis, et jaoskonnas hüüti teda Kõrreks, mis tundus sobiv. Mees oli pikk – kindlasti ligi kaks meetrit – ja kõhn. Muud ei olnud temast suurt midagi teada, välja arvatud see, et ta on poissmees ja politsei seltskondlikel üritustel on tal iga kord kaasas uus naine. Sõltuvalt vaatenurgast tekitas see mõnes kadedust ja mõnes ärritust.

Kõrs lõpetas märkmete sirvimise. „Siit näen, et ainult kaks. Kohapeal oli palju inimesi, kuid nad kadusid kohe, kui algas tulistamine.“

„Teeme meedias tunnistajatele üleskutse ja palume neil endast teada anda. Ma tahan, et need kaks, kes meil on, toodaks võimalikult kiiresti jaoskonda ametlikult ütlusi andma. Kas nende nimed on kirja pandud?“

„On küll.“

„Mida nad seni rääkinud on?“

Kõrs sirvis märkmikku.

„Esimene tunnistaja on meesterahvas. Ta nägi habeme ja sassis juustega meest teele astumas ja kaubikut peatamas. Seejärel tiris too mees juhi sõidukist välja ja sõitis minema. Kaubiku juht kinnitab tema juttu.“

„Ja teine tunnistaja?“

„Vanem naine. Tema tundus veidi segaduses olevat, kuid väitis samuti, et nägi habeme ja sassis juustega meest jooksmas kaubiku poole, mis seejärel minema sõitis. Kuid tema sõnul juhtus see teisel pool teed.“

„Hmm – seega kaks vastuolulist tunnistust?“

„Mnjaa ...“ Kõrs libistas pilgu taas üle ümbruse.

*Vähemalt saab ta sealt kõrgelt hea ülevaate, mõtles Engh. Loodetavasti saab ta ikka täna valmis.*

Tema kannatus hakkas katkema. „Kas nii või?“

„Noh ...“ Holm naeratas andekspaluvalt. „Ma siin mõtlen sellele. Mõlemad nägid halli kaubikut. Juht ütles, et temalt aeti ära Hyundai. Naine auto marki ära ei tundnud, aga nagu öeldud, on ta vana ja segaduses.“

Ta jäi taas hetkeks mõttesse.

„Arvan, et peaksime keskenduma meessoost tunnistajale ja juhile,“ jõudis ta lõpuks järeldusele. „Nende ütlused on kooskõlas.“

„Olgu. Niisiis üks sõiduk – hall Hyundai.“ Engh näris hajameelselt hambaorki, lükates selle otsa ühest suunurgast teise. „Kas kumbki tunnistaja nägi, mis juhtus, kui jalgratas ümber kukkus?“

Holm raputas pead.

„Ja mõrva?“

„Ainult naine. Ta ei märganud midagi enne, kui kostsid lasud.“

„Kas kohtuarst on kohal?“

„Teel.“

„Kuidas on lood kriminalistidega?“

„Ka nemad on teel.“

„Tore. Las nad toimetavad nii kaua kui vaja. Me peame sellele hullumeelsele pidurit panema.“

Kõrvaklappidesse ühendatud raadioside hakkas sahisema ja kostis hääli:

*„Bravo kolm-kaks kutsub Bravo kolm-viit. Halli Hyundai kaubiku varguse kohta registreerimisnumbriga Sierra Sierra üheksa-kaheksa-seitse-kuus-kuus: oleme jõudnud sõidukini. See on Baneveieni tänava lõpus katuse peal pärast liiklusõnnetust, mis juhtus viisteist minutit tagasi. Esialgu arvasime, et tegu on tavalise liiklusõnnetusega, kuni kuulsime tagaotsimisteadet.“*

Engh vajutas saatenuppu.

„Bravo kolm-kaks, siin Bravo kaks-üks alfa. Kas raha ja relv on leitud?“

*„Bravo kolm-kaks vastab. Mõlemale eitav.“*

„Milline on juhi seisund?“ Ta vabastas nupu, et vastust kuulata.

*„Ta on teadvuseta ja tundub olevat raskelt vigastatud. Kiirabi viis ta Borgi haigla erakorralise meditsiini osakonda.“*

Engh vandus endamisi vaikselt. „Kas ta on tuvastatud?“

*„Ei, tal ei olnud isikut tõendavaid dokumente.“*

„Kas keegi on tema juures peale meditsiinipersonali?“

*„Eitav.“*

Engh lõpetas side ja pöördus käega murelikult läbi juuste tõmmates Kõrre poole. Korraga jõudis talle kohale, et tõenäoliselt võib haiglas lamada mõrvar ja seal pole mingit valvet. Higipärlid tema laubal reetsid ärevust.

„Saatke EMO-sse patrull valvama!“ käskis ta teravalt. „Tuled ja sireenid täisvõimsusel! Kohe! Haiglapersonali elu võib ohus olla!“ Ta pühkis käeseljaga laupa, märgates, et käsi väriseb.

„Ma tegelen sellega.“ Kõrs kadus ja Engh pöördus oma uurijast kolleegi poole.

„Jumal küll, Thor, mis siis, kui see tüüp ärkab!“ ütles ta ohates ja püüdis eemale lükata kujutluspilti meeleheitlikust relvastatud röövlist, kes kaitsetute arstide ja õdede keskel kaost külvab.

Ta raputas end sellest mõttest välja.

„Olgu,“ ütles ta ja kuivatas uuesti laupa. „Lähme edasi. Vaatame tulistamise ohvri üle.“

Ta suundus kiirete sammudega kõnniteed mööda sinna-  
poole, kolleeg tihedalt kannul.

Ta peatus surnu ees. Kogenud uurijale piisas ühestainsast pilgust, täpselt nagu oli umbes viisteist minutit tagasi piisanud Olele.

„Kuul läbi südame,“ nentis ta. „Kohtuarst tegeleb temaga.“ Ta jäi seisma ja vaatas ringi, justkui otsides midagi konkreetset, millele keskenduda.

„Mulle ei meeldi, kui neetult ebaselge see olukord on,“ ütles Engh politseinikule. „Otsi Kõrs üles. Las tema võtab Baneveienil juhtimise üle. Kui raha ja relva autos ei ole, võidi need tee peal välja visata. Las ta paneb otsingu käima. Ja las kohalikud raadiojaamad teevad kõikidele tunnistajatele üleskutse endast märku anda. Toimunut pidi ometi nägema rohkem inimesi kui ainult kaks.“

Thor Hellem noogutas ja kadus.

Engh sülitas grimassi saatel oma hambaorgi välja, võttis taskust uue ja pistis selle mõtlikult hammaste vahele. Äkitselt väljendas ta nägu piinlikkust, kui ta taipas, mida oli just teinud alal, mille kriminalistid peavad põhjalikult üle kontrollima. Ta kummardus, korjas hambaorgi üles ja pistis taskusse.

Thor naasis.

„Kas sa tead, kas keegi on juba pangas töötajatega rääkinud?“ küsis Petter.

Thor noogutas. „Ainus, kes midagi nägi, oli teller.“

„Aga see mees, keda tulistati?“

„Klient. Tema jooksis röövlile järele, ilmselt omal algatusel.“

Engh raputas pettunult pead. „Kas sa suudad mõista, miks inimesed pead ei kasuta?“ Ta koputas sõrmega oma meelekohale ja tegi grimassi. „Niimoodi kangelast mängida ...“

„Jah, sul on õigus,“ vastas Thor, just nii alandlikult, et politseiprefekt Berge oleks selle heaks kiitnud, kui oleks pealt kuulnud.

„Olgu,“ jätkas Petter. „Meil on kindlasti tegemist sari-  
röövliga, kes on spetsialiseerunud välkkiiretele pisiröövidele.

Kõik on läbi enne, kui keegi reageerida jõuab. See tüüp võib vabalt olla hiinlane. Või jugoslaavlane. Jah, mingi ... mingi *kameeleon!*“ Ta laiutas käsi ja pööritas silmi.

„Näeme seda ilmselt turvakaamera salvestiselt,“ lausus Thor.

„Just seda me *ei* näe.“ Petter Engh heitis kolleegile terava pilgu, mis justkui tahtis öelda: *pane nüüd tähele*. Siis meenus talle, et Thor Hellem ei olnud eelmise röövi uurimisse kaasatud. Hetkeks paljastas ta säravvalge hambarea selgitavaks naeratuseks. „Vaata, ma oletan, et salvestis on kasutu, sest tõenäoliselt on tüübi nägu kaetud. Eelmine kord oli, ja ma olen valmis kihla vedama, et on ka seekord.“ Ta keeras end ringi ja otsis pilguga kaubiku juhti. Silmas meest veidi kaugemal. „Nüüd selle tüübi juurde. Räägin temaga.“

Juht oli pikkade salkus juuste ja ülespidi keeratud vuntsidega tüsedapoolne mees, ümaratel põskedel erepunased laigud. Engh sirutas käe ja tutvustas end.

„Jensen,“ vastas juht ja raputas üleminspektori kätt üles-alla.

„Olav Jensen. Olav *Preben* Jensen.“

Petter Engh ütles, et juhib seda juurdlust, ja küsis sissejuhatuseks, kuidas juht end tunneb.

„Kas sa oled meie meeskonnaga juba rääkinud ja oma andmed edastanud?“

„Jah, jumal hoidku, muidugi.“

„Väga hea.“ Petter naeratas viisakalt, nagu politseinikelt avalikkusega suheldes oodatakse. „Mul on nüüd vaja sinult veel mõned küsimused küsida. Kas see sobib?“

„Jah – kui ma midagi mäletan, ma mõtlen. Ma olen täiesti segaduses, tead.“

„Proovime siiski.“ Petter võttis märkmiku. „Kas sa saad mulle seda isikut kirjeldada?“

„Seda isikut? Seda vanameest, kes mu autost välja lohistas?“

„Jah.“

Juht kehtas õlgu. „Suur mees, habemega ja rohmaka välimusega. Silmad sähvisid nagu välgud. Nägi välja nagu vanakurat ise. Täielik metslane.“

„Kui vana ta oli?“

„Vana?“ Juht mõtles hetke. „Ee, noh, oli selline umbes viiekümnnendates.“

„Viiekümnnendates?“ Petter silmitses teda uurivalt. „Kas sa oled selles kindel? Et ta oli nii vana, ma mõtlen?“

„Muidugist. Ja siis ütles ta, et on ülemkomissar, tead.“ Juhi nägu venis naerule. „Vat see oli hea nali, mis?“ Mees naeris ja ülespidi keeratud vuntsid hüplesid üles-alla. „Ülemkomissar, kujutad ette – tema?“ lisas ta. „Ei, mitte mingil juhul, see tüüp polnud mingi ülemkomissar, see on üks mis kindel. Ja ma tean, millest ma räägin, usu mind, sest mina olen palju ülemkomissare näinud.“

Ta naeris uuesti, kuid siis ilmus ta näole mõtisklev ilme.

„Ma arvan, et ta ütles oma nime ka, aga kurat, ei tule meelde, mis see oli,“ lisas ta. „Tol momendil olin hirmust puhta kange. Seal eemal lamas ju laip – maha lastud – ja see hiigelsuur hullumeelne tuli mulle kallale. Kui ma seal seisin ja vaatasin tema leegitsevatesse silmadesse, olin täiesti kindel, et vaatan oma silmaga otsa vanakuradile endale. Ja – jah, ma olin täiesti tardunud.“

„Ma mõistan.“ Üleinspektor mälus palavikuliselt hambaorki. „Kui sa hästi järele mõtled, mis sa arvad, kas suudaksid seda nime meenutada?“

„Kurat, ei. Mitte mingil juhul.“

„Kas ta ütles sulle midagi veel?“

Juhi laup tõmbus kortsu. „Jah – noh – vist ütles midagi.“ Ta heitis üleminispektorile õnnetu pilgu. „Aga ma ei saanud sellest aru, olin ju surmani hirmul. See oli midagi umbes ... ei, ma ei tea.“

Petter naeratas rahustavalt. „Võta aega,“ ütles ta. „Võib-olla tuleb midagi meelde, kui oled veidi järele mõelnud. Aitäh seni antud abi eest.“

Uuri ja vaatas kella. Pidas hetke aru ja pöördus siis Thor Hellemi poole.

„Meie kaks läheme nüüd jaoskonda tagasi ja koordineerime uurimist sealt edasi,“ ütles ta. „Kardan, et meid ootab ees aega-nõudev töö. Sellest puslest on praegu liiga palju tükke puudu.“